

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **ERGOTEP CSR INSTITUT o.p.s.**, se sídlem Zábořská 93, Proseč - Záboří, zastoupeného Mgr. Tomášem Novotným, advokátem se sídlem U Cihláře 3888, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2024, č. j. 17361/24/5100-10612-706239, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 5. 3. 2025, č. j. 52 Af 15/2024 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „Ministerstvo“ nebo „poskytovatel“) rozhodnutím ze dne 18. 10. 2017 ve znění rozhodnutí ze dne 14. 9. 2018 poskytlo žalobci dotaci v rámci Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“) specifikovaného jako „prioritní osa 06.2 Zkvalitnění veřejných služeb a podmínek života pro obyvatele regionů“ ve výši 8.813.637,95,- Kč za účelem realizace projektu nazvaného jako „Sociální bydlení Bosna“. Při použití poskytnutých peněžních prostředků byl žalobce povinen dodržovat podmínky stanovené Specifickými pravidly pro žadatele a příjemce, včetně příloh, ve vydání 1.3 s platností ode dne 14. 07. 2017 (dále jen „Specifická pravidla“).

Jednou z těchto podmínek bylo, že nájemní smlouva k bytové jednotce pořízené v rámci projektu může být uzavřena pouze s nájemcem, jehož průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5násobek průměrné měsíční mzdy.

[2] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobce dne 12. 4. 2021 daňovou kontrolu, v jejímž rámci dospěl k závěru, že žalobce jakožto pronajímatel uzavřel nájemní smlouvy ke třem bytovým jednotkám pořízeným v rámci projektu s osobami, jejichž výše příjmu v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením smlouvy (tj. od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018) přesáhla výši stanovenou ve Specifických pravidlech. Do průměrného čistého měsíčního příjmu nájemců totiž měla být zahrnuta nejen jejich mzda, ale rovněž dávky invalidního důchodu. Poskytnuté peněžní prostředky tak žalobce použil neoprávněně. Správce daně vydal dne 15. 11. 2023 dva platební výměry, kterými žalobci vyměřil odvody za porušení rozpočtové kázně ve výši 135.505 Kč a ve výši 1.151.791 Kč. Žalobce brojil proti platebním výměrům odvoláními, která žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které uvedl, že jeho zakladatelem je družstvo invalidů ERGOTEP, které zaměstnává osoby se zdravotním postižením. Umístění dotovaného projektu bylo zvoleno tak, aby mohlo sloužit k bydlení těchto osob. Podle žalobce nebyl pojem „*příjem*“ v tehdejší znění Specifických pravidel nijak vyložen. Podle obvyklého významu tohoto termínu se žalobce domníval, že se jedná o mzdu či plat, nikoliv rovněž o dávky invalidního důchodu. Ve všech případech mzda každého nájemníka splňovala podmínky maximální výše příjmu tak, jak si tento pojem žalobce vykládal.

[4] Krajský soud se ztotožnil se závěry daňových orgánů a žalobu zamítl. Přisvědčil tak hodnocení žalovaného, že žalobce nesplnil podmínku Specifických pravidel, podle níž mohl uzavřít nájemní smlouvu s osobou, která prokáže, že její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5násobek průměrné měsíční mzdy podle údajů ČSÚ. Ze strany žalobce nebylo dostatečné, pokud od potenciálních nájemců požadoval pouze čestné prohlášení o jejich příjmech (to by bylo dostačující toliko za situace, pokud by uvedené osoby nedosahovaly žádných příjmů), aniž by si vyžádal rovněž potvrzení o výši jejich příjmů (např. výplatní pásky) a dotázal se na (ne)pobírání invalidního důchodu. Žalobce tedy měl v rámci svých povinností a odpovědnosti jako příjemce dotace vyvinout větší snahu o zjištění skutečných výší příjmů potencionálních nájemců. Pokud jde o chápání pojmu „*příjem*“, soud upozornil na obsah správního spisu, z něhož vyplynulo, že žalobce byl depeší ze dne 30. 10. 2017 a ze dne 12. 02. 2018 seznámen s definicí termínu „*čistý příjem*“, a byl tedy prokazatelně a s dostatečným časovým předstihem obeznámen s tím, které příjmy je třeba zohlednit. Jednalo se tak o žalobcovu nedostatečnou obezřetnost a nedůslednost při předem známých pravidlech poskytnutí dotace.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

pokračování

(dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[6] Nejprve stěžovatel pro kontext zopakoval, že jeho zakladatelem je ERGOTEP, družstvo invalidů, které je uznaným zaměstnavatelem na chráněném trhu práce a zaměstnává osoby zdravotně postižené. Snaží se přitom maximálně vyjít vstříc jejich specifickým potřebám a umožnit jim pracovat na kvalitních pracovních pozicích s možností profesního růstu. Dotovaný projekt je umístěn v blízkosti provozu zakladatele stěžovatele; ubytování je nabízeno osobám se zdravotním postižením, které svým příjmem splňují požadavky Specifických pravidel. Pojem příjem (který nebyl pro účely dotace nikde definován) si přitom stěžovatel vyložil tak, že se jedná o mzdu či plat, což dovodil jednak z gramatického výkladu (z obvyklého významu tohoto pojmu), jednak i ze samotné formulace Specifických pravidel, které vyžadovaly, aby příjem „nepřesáhl 0.5násobek průměrné měsíční mzdy“. Až ze znění Specifických pravidel účinného ke dni 3. 4. 2020 je zřejmé, že do pojmu „příjem“ je nutno započítat i invalidní důchod.

[7] V rámci první kasační námítky stěžovatel z opatrnosti namítl prekluzi a promlčení nároku. Prekluzivní lhůta pro zahájení řízení se v posuzované věci řídí Nařízením Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „Nařízení č. 2988/95“), které v čl. 3 odst. 1 stanoví lhůtu 4 roky od zjištění nesrovnalosti. Jelikož se jedná o lhůtu prekluzivní, krajský soud byl povinen k jejímu marnému uplynutí přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Druhý okruh kasační argumentace směřuje proti nesprávným právním závěrům napadeného rozsudku. Krajský soud chybně uzavřel, že termín „čistý měsíční příjem“ zahrnuje kromě mzdy i invalidní důchod. Takový výklad se stěžovateli jeví absurdní, neboť je evidentní, že pak osoba pobírající invalidní důchod by nemohla být zaměstnána, aby se mohla stát součástí cílové skupiny. Cílem integračního sociálního podnikání, které jako veřejný zájem podporuje i stěžovatel, je přitom pomoci osobám zdravotně postiženým s integrací a rovněž s tím, že jim bude umožněno pracovat. Poskytnutá dotace zde nepochybně splnila svůj smysl a účel; vybudované sociální bydlení bude dlouhodobě užíváno nikoliv pro obohacování vlastníka, avšak jako pomoc a podpora osob, které se ocitly v obtížné životní situaci. Stěžovatel splňoval podmínku požadovaného příjmu osob, s nimiž uzavřel nájemní smlouvu, tak, že si zjistil jejich mzdu – ta vždy podmínku stanovenou ve Specifických pravidlech splňovala.

[9] Stěžovatel uznal, že byl skutečně depeší ze dne 30. 10. 2017 a 12. 2. 2018 seznámen s definicí termínu „čistý příjem“. Podle jeho přesvědčení však tyto depeše nebyly způsobilé zpřísnit dotační pravidla, ani stanovit nové povinnosti. Nedostatečné vymezení cílové skupiny (resp. pojmu příjem) přímo v dotačních pravidlech nelze vykládat k tíži stěžovatele. Stěžovatel nepostupoval vágně, jak mu vytýká krajský soud, nýbrž důsledně (byť odlišně od výše uvedených depeší) vyložil termín „příjem“ se zohledněním smyslu a účelu poskytnuté dotace.

[10] Krajský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatele, že současně se zpřesněním definice cílové skupiny v pozdějším znění Specifických pravidel (v nich bylo specifikováno, že mezi příjmy je nutno zahrnout i invalidní důchod), došlo ke zvýšení horní hranice příjmů

cílové skupiny. Soud tedy interpretoval podmínky poskytnutí dotace pro stěžovatele nejméně příznivým způsobem, pokud uzavřel, že stěžovatel měl zohlednit mezi příjmy i invalidní důchod dle pozdějšího znění podmínek, avšak současně měl aplikovat horní hranici výše příjmů podle původního znění Specifických pravidel.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K námitce prekluze uvedl, že lhůty stanovené v čl. 3 odst. 1 Nařízení č. 2988/95 dle jeho názoru nelze na posuzovanou věc aplikovat, neboť český právní řád obsahuje vlastní úpravu prekluzivní lhůty v § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), jak mu ostatně umožňuje čl. 3 odst. 3 Nařízení č. 2988/95. Stěžovatel si je nicméně vědom, že Nejvyšší správní soud předložil usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024 - 52, předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU týkající se právě aplikovatelnosti uvedeného nařízení na lhůtu pro stanovení daně ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný ponechává na úvaze soudu, zda je v nyní souzené věci vhodné přerušit z tohoto důvodu řízení, nepovažuje to však za důvodné.

[12] V souvislosti s námitkou nesprávného posouzení věci žalovaný připomněl, že stěžovatel měl povinnost řídit se aktuální verzí Specifických a obecných pravidel, jež jsou pro příjemce dotace závazné, a je z nich zřejmé, že do započitatelných příjmů posuzovaných osob se řadí jak čisté příjmy, tak sociální dávky. Stěžovatel byl v dostatečném předstihu obeznámen s tím, které příjmy má do průměrného čistého měsíčního příjmu zahrnout (tato informace byla k dispozici i na webových stránkách poskytovatele), přesto dne 1. 1. 2019 uzavřel nájemní smlouvy i s osobami, které stanovené podmínky nesplňovaly.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejprve se soud zabýval námitkou prekluze či promlčení, v jejímž rámci stěžovatel toliko v obecné rovině poznamenal, že krajský soud byl povinen přihlédnout k marnému uplynutí lhůty pro zahájení řízení dle čl. 3 odst. 1 Nařízení č. 2988/95. Podle tohoto ustanovení *„promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1“*. Otázkou případné prekluze je krajský soud povinen se zabývat z úřední povinnosti (viz např. nález ÚS ze dne 15. 3. 2010, č. j. I. ÚS 2082/09), a stěžovatel tedy může takovou námitku vznést poprvé až v kasační stížnosti.

[16] Jak upozornil žalovaný ve svém vyjádření, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024 - 52, předložil Soudnímu dvoru EU (mimo jiné) otázku, zda Nařízení č. 2988/95 umožňuje *„takovou vnitrostátní úpravu, která ve smyslu čl. 3 odst. 3*

pokračování

tohoto nařízení stanoví delší lhůtu pro rozhodnutí ve věci (zde desetiletou), než která vyplývá z čl. 3 odst. 1 pododstavce čtvrtého nařízení, aniž by současně výslovně stanovila také samostatnou lhůtu pro zahájení řízení, tak jak ji upravuje ve svém čl. 3 odst. 1 pododstavec první nařízení 2988/95“. Zpochybnil tak soulad ustanovení § 44a odst. 9, věty poslední, rozpočtových pravidel, které upravuje desetiletou prekluzivní lhůtu pro vyměření odvodu a penále (toto ustanovení konkrétně uvádí: *„Odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.“*), s unijním právem. I v případě stěžovatele by tak mohlo být sporné, zda se zde uplatní uvedená desetiletá prekluzivní lhůta pro stanovení odvodu, resp. v jaké lhůtě může správce daně zahájit daňové řízení za účelem prověření oprávněnosti použití přijatých dotačních prostředků.

[17] Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu usnesením řízení přerušit, pokud zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá. V nyní posuzované věci však soud dospěl k závěru, že rozhodnutí Soudního dvora EU o výše uvedené předběžné otázce nebude mít vliv na rozhodování o věci samé, a proto neshledal důvod k přerušení řízení. Ze správního spisu totiž ověřil, že k nesrovnalosti nepochybně došlo ještě v rámci čtyřleté lhůty ve smyslu čl. 3 odst. 1 Nařízení č. 2988/95. Ani sám stěžovatel ostatně netvrdil, že by v jeho věci daňové řízení začalo až po marném uplynutí této lhůty. Stejně tak byla dodržena lhůta pro vyměření odvodu a penále dle § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel, která by v posuzované věci uplynula až dne 1. 1. 2030. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by ve věci nebyla dodržena jakákoliv v úvahu připadající lhůta. Ke stejnému závěru zjevně dospěl krajský soud, který se však k této otázce nemusel nijak výslovně (pakliže neshledal marné uplynutí lhůty k vyměření odvodu či k zahájení daňového řízení) v rozsudku vyjadřovat. První kasační námitka tak není důvodná.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami směřujícími proti věcnému posouzení krajského soudu. V této souvislosti zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Není tedy povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, či ze dne Afs 155/2019, 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Kasační soud se tak mohl zabývat pouze namítanou nezákonností napadeného rozsudku předestřenou v kasační stížnosti a nemohl vyhledávat i další možné chybné posouzení věci krajským soudem.

[19] Podstatou sporu je otázka, zda pojem „průměrný čistý měsíční příjem“ uvedený ve Specifických pravidlech zahrnoval vedle mzdy (příjmu ze závislé činnosti) také invalidní důchod. Kasační soud při posouzení této otázky vycházel z kontextu podmínek stanovených ve Specifických pravidlech platných od 14. 7. 2017, jimiž byl stěžovatel jako příjemce dotace vázán. V kap. 2.3 *Podporované aktivity* je uvedeno, že *„sociální byt se základním vybavením je určen pro osoby, které v důsledku nepříznivých životních okolností nemají přístup k bydlení a jsou schopné plnit povinnosti z nájemního vztahu“*. V bodě 2. 5 *Cílové skupiny* se uvádí, že cílovou skupinou v sociálním bydlení jsou osoby v bytové nouzi. Za takové cílové skupiny se považují např. osoby spící venku, osoby v nízkoprahové noclehárně, muži a ženy

v azylovém domě, osoby v přístřeší po vystěhování z bytu, osoby po opuštění věznice, muži a ženy v seniorském věku, invalidé dlouhodobě ubytovaní v azylovém domě atd. Osobou v bytové nouzi se nadále rozumí „osoba v ekonomicky produktivním věku, která nemá uzavřenou jinou nájemní smlouvu, nemá ve vlastnictví ani spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům, byt, dům pro rekreační nebo jiné ubytovací účely a zároveň její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5 násobek průměrné měsíční mzdy“. Z uvedeného lze dle kasačního soudu dovodit, že sociální bydlení, na které byly poskytovány dotační prostředky, bylo dle podmínek uvedených ve Specifických pravidlech primárně určeno pro osoby s nedostatečnými finančními prostředky, které „nedosáhnou“ na běžné nájemní bydlení. V tomto kontextu lze považovat za zcela logické a předvídatelné, že do průměrného čistého měsíčního příjmu nájemce je nutno zahrnout jeho veškeré příjmy (tedy i případný invalidní důchod), aby bylo možno ověřit, že se vskutku jedná o osobu v bytové nouzi.

[20] Případné stěžovatelovy pochybnosti o tom, které všechny příjmy spadají do čistého měsíčního příjmu, byly v posuzované věci jednoznačně rozptýleny. Je totiž podstatné zdůraznit, že stěžovatel byl v dostatečném předstihu před uzavřením nájemních smluv zpraven o tom, co se dle poskytovatele dotace má pod pojem „příjem“ zahrnout. Jak plyne ze správního spisu, stěžovatel si zjevně sám (ještě před uzavřením nájemních smluv) nebyl jistý, zda se má do příjmu zahrnout pouze mzda nájemce, a proto se také poskytovatele dotace s předstihem dotazoval (viz depeše ze dne 27. 10. 2017) na definici čistého příjmu. Na tento dotaz dostal dne 30. 10. 2017 odpověď, v níž bylo uvedeno, že příjmy rozhodné pro uzavření nájemní smlouvy v sociálním bydlení jsou uvedeny v zákoně č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Dne 18. 1. 2018 se stěžovatel další depeší dožíadoval potvrzení, zda se skutečně do příjmů dle § 7 uvedeného zákona započítává jak mzda, tak i např. částečný nebo plný invalidní důchod. V odpovědi ze dne 12. 2. 2018 dostal na tuto otázku kladnou odpověď. Je tedy nutno přisvědčit krajskému soudu i žalovanému, že ještě před uzavřením nájemních smluv stěžovatel znal definici pojmu příjem stanovenou ve Specifických pravidlech, a tedy věděl, že je potřeba do průměrného čistého měsíčního příjmu zahrnout rovněž dávky invalidního důchodu.

[21] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by depeše ze strany poskytovatele dotace zpříšňovaly dotační podmínky stanovené ve Specifických pravidlech, či stanovovaly nové povinnosti. Jednalo se o pouhé upřesnění, jaké všechny příjmy nájemce je nutno prokázat, resp. o odstranění stěžovatelem vyjádřených pochybností, zda se skutečně má do příjmu započítávat také invalidní důchod. Jak upozornil žalovaný, informace o tom, co všechno spadá pod pojem čistý měsíční příjem byla nadto k dispozici také na webových stránkách poskytovatele, kde byly zveřejněny „Otázky a odpovědi“ pro příjemce dotací v rámci příslušného operačního programu. Zde bylo rovněž specifikováno, že se do příjmů započítávají veškeré příjmy, tedy i dávky nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení.

[22] Výklad čistého měsíčního příjmu zahrnující rovněž invalidní důchod nepovažuje kasační soud za absurdní, jak se jeví stěžovateli. Dle dotačních podmínek měly být byty vybudované v rámci projektu určeny k pronájmu osobám v bytové nouzi, nikoliv primárně osobám zdravotně postiženým (pobírajícím invalidní důchod); hlavním účelem dotace ostatně nebyla integrace těchto osob na pracovním trhu, na kterou se stěžovatel odvolává.

pokračování

Proto bylo nutno pro účely splnění podmínek dotace ověřit, zda je nájemce skutečně osobou v bytové nouzi (tj. rovněž osobou s nedostatečnými příjmy). Osoba pobírající invalidní důchod tedy může spadat do cílové skupiny toliko za předpokladu, že její průměrné celkové měsíční příjmy (tj. mzda + invalidní důchod) nebudou překračovat výši stanovenou v dotačních pravidlech.

[23] Nejvyšší správní soud nicméně nerozporuje tvrzení stěžovatele, že poskytnutá dotace zřejmě byla použita s cílem pomoci a podpory osob zdravotně postižených, a že je do určité míry i v souladu s účelem poskytnuté dotace. Tento argument by však případně mohl být relevantní spíše v souvislosti s otázkou závažnosti porušení rozpočtové kázně, či proporcionality uloženého odvodu. Takové námitky ovšem stěžovatel v řízení před správními soudy nevznnesl.

[24] Pochybení krajského soudu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze shledat v tom, že se soud nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž současně se zpřesněním definice cílové skupiny v pozdějším znění Specifických pravidel (v nich bylo specifikováno, že mezi příjmy je nutno zahrnout i invalidní důchod), došlo ke zvýšení horní hranice příjmů cílové skupiny. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud tuto námitku nepovažoval za důvodnou. Nejvyšší správní soud navíc považuje za podstatné, že stěžovatel byl s dostatečným předstihem před uzavřením nájemních smluv s výkladem pojmu příjem seznámen, a jeho nejasnosti ohledně tohoto pojmu tak byly odstraněny. Argumentace městského soudu a daňových orgánů, že definice tohoto příjmu jednoznačně plyne z pozdějšího znění Specifických pravidel, proto není pro posouzení věci rozhodná.

[25] Pro úplnost lze uvést, že Nejvyšší správní soud se v nedávné době ke kasačním stížnostem příjemců dotací ze stejného operačního programu zabýval otázkou, zda příjemce dotace může svou povinnost prokázat, že osoby, s nimiž byly uzavřeny nájemní smlouvy, nepřekračují požadovaný průměrný čistý měsíční příjem, toliko předložením jejich čestného prohlášení. V rozsudcích ze dne 4. 2. 2025, č. j. 3 Afs 9/2024 - 70, a ze dne 8. 4. 2025, č. j. 8 Afs 69/2024 - 64, dospěl – ovšem s ohledem na specifické okolnosti projednávaných věcí - k závěru, že příjemce dotace není povinen ověřovat údaje, které mu zájemci o sociální bydlení sdělí v rámci čestného prohlášení, jehož formulářový vzor byl připraven poskytovatelem dotace. V nyní posuzované věci ovšem stěžovatel již v kasační stížnosti obdobnou námitku neuplatňoval, a proto se soud touto otázkou nezabýval. Jen nad rámec uvádí, že z jednání stěžovatele je patrné, že si byl vědom skutečnosti, že nájemci pobírají vedle příjmu ze závislé činnosti také invalidní důchod a rovněž měl povědomí o tom, že čestným prohlášením stvrzují splnění podmínky výše příjmu toliko s ohledem na příjem ze závislé činnosti. Jednalo se tak o zjevně jinou situaci než ve zmíněných rozsudcích Nejvyššího správního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu